

Жабешкия стол.

(по Бр. Грим).

Чували ли сте приказката, мои малки, за царската дъщеря, която се превърнала на жаба? Не сте? Слушайте, аз ще ви я разкажа.

Някога, в един старинен замък, край голяма шумяща река, живеела царската дъщеря. Тя била толкова горда, и тъй хубава, че много момци умирали за нея. Това траяло дълги години.

Но най-после, за гордостата ѝ, тя била прокълната от Феята на доброто. И клетвата била люта:

Да живее невидима върху пуста скала, до като бъде освободена. Всеки петък само — да се показва на хората и то в следните образи: първия път във образа на змия; втория — като жаба; а третия път, като хубава девойка, каквато била в действителност.

Люта била клетвата на добрата Фея, — люта, защото царкинята била много горда.

В всеки петък тя се миела на извора, който изтичал от самата скала. Тя се оглеждала, дали не идва някой да я освободи. И се заклела, че първия, който се покаже тъй храбър, да го избере за свой мъж.

Малцина били тия, които се опитвали да я освободят от клетвата на добрата Фея. Първом момъкът трябвало да изкачи жабешкия стол — тъй се казвала скалата, върху която живеела царкинята. Там той намирал черупка от мида с три знака: една люспа от змия, едно парче жабешка кожа, и една кждрица от косата на царкинята. С тия три знака момъкът трябвало да се изкачи в петък по обед в пустия замък и да чака, до като се яви момата: най-напред като змия, после — като жаба, и най-после — като царкиня. И трите пъти той трябвало да я целува, без да избяга. Който направи това, ще освободи царкинята и ще я вземе за жена.

Имело храбри момци по онова време. Те намирали трите знака върху жабешкия стол. Влизали са в страшния пуст замък. Ала тя била тъй страшна, че те умирали от страх и погнуса.

Веднаж един смел момък се престрашил. Той целунал змията по устата. Искал да дочака да се яви и като жаба. Но като видял, че очите ѝ са очи на крокодил, а из устата ѝ излизат огнени езици, изплашил се и хукнал да бяга. И чул след себе страшно ръмжене.

От тогава се минало много време. Царкинята все още чака своя освободител. Ала сега никой, никой не се решава.

Йоланда.